

/ Jordi Vicent
Rafael Blasco, la soledat del conseller de la tele

levisió estatal i, al capdavant, un canvi radical d'imatge, podrien ser els resultats d'aquesta peripècia.

Com passa tantes vegades, no tindrem tant com voldríem (ni TVV de nova planta, ni conveni amb TV-3), ni tan poc com teníem fins ara. El ventall de la nostra oferta televisiva queda reduït —esperant que els japonesos i els nous satèl·lits de comunicacions modifiquen substancialment les coses— a la televisió oficial de Calviño, amb la seua branca regional probablement potenciada i valencianitzada; a la incògnita ajornada de la televisió autonòmica; al descobriment de la TV-3 que ve del nord, i, en la llunyania de la història, a l'amenaça inconcreta de la televisió privada que ens faria Luis Suñer.

Així les coses, mentre esperem el final de l'aventura de la TVV i l'anunciada nova etapa de la TV-2, fer per veure TV-3 és una acció pràctica de seny nacionalitari i un saludable exercici d'enriquiment i democratització de les referències informatives.

«Sermons apòcrifs»: Obres virtuoses

«En lo sant evangeli nos són demostrades tres obres virtuoses de nostre senyor Jesuchrist, de les quals, si plau a Déu, pendrem bona informació.

Joan RENDÉ MASDÉU

de les llengües oficials d'Espanya.

Ara convindria distingir bé aquest Premio Nacional de las Letras Españolas del Premio Nacional de Literatura, que també és nacional i és espanyol, però

El poeta català Josep Vicenç Foix

E són aquestes: en lo començament de l'evangeli nos és mostrada humanal compassió; e enmig, divinal cogitació; e en fi, fraternal correctió...»

Ara veja'm. Entre set candidats Josep V. Foix resulta el més segur per a rebre el Premio Nacional de las Letras Españolas 1984. Per a arribar a aquesta aproximació, el seu nom ha estat posat en competició amb d'altres de tan alta consideració espanyola com Ayala, Delibes, Celaya, Chavel, Zambrano i Gil-Albert.

La intenció és atorgar el premi a un autor «espanyol» viu, pel conjunt de la seva obra, en qualsevol

es diferencia del primer perquè va ser instituït en temps autènticament preterits, és atorgat a un llibre i no a l'obra total d'un autor, i només és dotat amb dos milions de pessetes, mentre que el de las Letras ho és amb cinc.

Aquests premis sembla que pretenen una missió elevada de «reconciliació nacional», per sobre de qualsevol altre objectiu. Això que goso inferir ens surt indicat prou clarament, no només per la promoció oportuna del nostre candidat eximi, sinó per la composició equànime dels jurats i per l'abundor d'aspirants nostrats en la tria oficial per al Nacional de Literatura (la meitat del

total). Entre el jutges de l'un i l'altre premi hi ha representants autèntics de les Reials Acadèmies i de l'excepció no-monàrquica que és l'Institut d'Estudis Catalans, corresponents a les quatre llengües oficials de l'Estat; hi ha també personalitats universitàries i caps clars de les quatre cultures. Tothom deu haver trobat raons convenients per a participar-hi.

Tornem a trobar-nos amb allò de la condició hamletiana dels catalans: d'una banda, hem d'exigir a l'estat de ser tractats amb correspondència a la nostra dignitat i als nostres impostos; de l'altra, participar en aquesta exigència representa l'acceptació tàcita de la nostra dependència del projecte atàvic d'estat que professa Madrid, la qual cosa ens hauria de fer rebutjar el favor.

A Madrid, li agrada més d'atorgar que no pas de reconèixer. Ens arribaran a guardonar a tots, fins aconseguir aquella vella aspiració absorcionista de la «unidad en la diversidad». Però, al mateix temps, no s'estaran d'anar exercint tots aquells hàbits de govern que fan anar la nostra cultura ben escassa de salut. Continuaran passejant els nostres artistes i científics pel món, com a valors espanyols, mai com a catalans; ni Foix ni Espriu ni cap altre mai no seran premis Nobel, perquè no tenim estat propi ni una força d'estat que ens avali; la llengua nostra continuarà sent oficial de tercera, com el rang dels pixatinters. A Madrid són capaços de concedir-nos «compassió», però no paren de «cogitar» ni d'aplicar-nos la «correctió» que els calgui. Ja ho deia sant Vicentet.